

TŘI KRÁLOVÉ Z TAK TROCHU JINÉHO ÚHLU

Oblékám se. Dnes kalendář ukazuje datum 5. ledna. 6. ledna se slaví svátek Tří králů. Ale již dnes, v sobotu, chodí tři králové, Kašpar, Melichar a Baltazar, od domu k domu, vybírají peníze pro potřebné a přinášejí zprávu o narození Ježíška. Já již třetím rokem vykonávám tuto prospěšnou činnost. Z naší skupinky jsem nejvyšší, takže hraju Kašpara. I když uběhl další rok, já zase o tolik nevyrostla, takže o své letošní roli začínám pochybovat.

Ale k věci. Už připravená čekám přede dveřmi na mamku, která mě naší Octavií odveze na smluvené místo setkání s ostatními protagonisty. Máma po chvilce dorazí, já nasednu do auta a pustím si z rádia svoji oblíbenou písničku. Zavřu oči. Její melodie se mi rozlévá ušima po celém mozku, až mě celou naplní a já přestávám z části vnímat okolní svět.

Z transu mě vytrhne prudké zalapání po dechu. Mámino zalapání po dechu. Otevřu oči a vidím důvod jejího zděšení. Před námi na přechodě zkolabovala starší paní. Leží z části na chodníku, ale nohy jí zasahují do vozovky. Do místa, kudy za pár vteřin projedeme! Máma prudce šlápne na brzdu a já drtím nohou podlahu a očima brzdím s ní. Auto se zastaví těsně před tělem oné paní.

Máma i já si zřetelně oddechneme. Fajn. Trochu toho vzrušení na cestě bychom měli. Tak snad můžeme jet dál, ne? A teprve teď mi to dojde. Vždyť hned vedle nás v bezvědomí leží lidská bytost! Podívám se na mámu a z jejich očí plných děsu a hrůzy vyčtu, že přišla na to samé.

Já zareaguju první. Otevřu dveře a chci vystoupit z auta, abych mohla pomoci bezmocnému člověku. Už stojím venku, když auto nadskočí. Máma mě chtěla následovat a sundala nohu z brzdy. „Mami!“ zakřičím na ni. „Rychle, šlápni na tu brzdu!“ Máma reaguje rychle, ale nestačí to. Octavia vjede na nohu té paní a mě se hlavou rozléhá křupnutí její holenní kosti. Ve skutečnosti ho samozřejmě slyšet nemůžu. Jen můj mozek si ten zvuk k tomu výjevu domyslel. Auto sjede z teď už zlomené nohy a teprve teď zastaví.

Máma na mě vyděšeně hledí. Cítila to. Cítila, jak se auto nadvzdvedlo a poté zase sjelo dolů. Není času nazbyt. Rychlost reakce se nesmí podceňovat. Nadvzdvednu ženě horní polovinu těla, provléknu své ruce pod jejími pažemi, oběma rukama chytím její levou ruku a pomocí Rautekova manévru ženu odtáhnou z vozovky. Poté mávnu na mámu, aby odjela pryč. Nesmí blokovat cestu ostatních autům, aby nedošlo k nějaké větší havárii. Ona ví, že si umím poradit. Že tuhle situaci zvládnou. Jinak by mě tady nenechávala.

Pouštím se do akce. Nejdříve se ženou jemně zatřesu, poté štípnu do ucha. Přesně jak jsem čekala. Upadla do bezvědomí. Zakloním jí tedy hlavu, přiložím ucho k jejím ústům a na deset vteřin zatajím dech. Já sice napětím nemůžu dýchat, kdežto ona dýchá pravidelně a rytmicky. Díky Bohu. Než se ale začnu věnovat její zraněné noze, vytáhnou z kapsy mobil a zavolám záchranku. Vysvětlím jim, v jaké se nacházím situaci a oni mi okamžitě pošlou sanitku. Také mě chtěli po telefonu navigovat, jak při ošetřování postupovat. Já ale tuhle jejich pomoc nepotřebuji. První pomoc znám, učím se jí odmalička.

Vrhnou se tedy na ošetření oné nešťastně zlomené nohy. Kolem mě chodí lidé, projíždějí auta, ale nikdo mi nepomůže. Nikoho nezajímá, že bych tu nohu potřebovala přidržet. Všichni jen zvědavě pokukují. Nakonec si jako vždycky poradím sama.

Akorát svou práci dokončuji, když zaslechnu houkání sanitky. Pomůžu záchranářům dostat ženu na nosítka. Ptají se mě na podrobnosti ohledně tohoto případu, no jo, ta lidská zvědavost, ale moje myšlenky už se zase rozutekly do všech stran a zákoutí.

Když sanitka odjede, zavolám mámě a vyličím jí podrobnosti. Místo srazu Tří králů už neleží daleko, tak už tam můžu dojít pěšky. Jenže mám půl hodiny zpoždění a na místě srazu na mě už nikdo nečeká. Odešli koledovat beze mě. Pouze dva králové.

Hledám je v blízkých ulicích a po deseti minutách je konečně najdu. Vysvětlím jim, co se mi po cestě stalo. Všichni pozorně poslouchají. Většinou se mi líbí být středem pozornosti, ale ne dnes. A když svým spolukoledníkům začnu na jejich zvědavé otázky odpovídat jednoslabičnými odpověďmi, pochopí to a baví se dál mezi sebou.

Tak chodím od domu k domu, zpívám milionkrát tu samou písničku, ale mé myšlenky se mi zatoulaly k té staré paní. Měla nějaké příbuzné? Děti? Vnoučata? A co její manžel? Jak se asi neznámili? Žije ještě vůbec? Jak tohle celé dopadne?

Když po ukončení koledování přijdu domů, už nechci tuhle nešťastnou příhodu nikomu vyprávět. Chci si jen lehnout, spát a přestat na všechno myslet.

Od té doby již uběhl rok a já se dnes chystám znovu prokázat, že na tomhle světě k něčemu jsem. Znovu jdu koledovat. Již počtvrté. Opět s těmi stejnými lidmi, se stejnou písničkou. Co se stalo s onou starou paní, dodnes netuším. No jo, zákony.

Zpívám tu písničku, dokud si nevyzpívám plíce. Zbývá poslední dům. Otevrou se dveře a já začnu zpívat. Jenže pak se zarazím. Tedy, můj mozek se zarazí. Ta píseň mi zarostla tak hluboko do paměti, že moje hlasivky už pracují automaticky. Ve dveřích totiž stojí ta žena, která loni zkolabovala na tom přechodně. Široce se usmívá. Tváří se jako velice milá paní. Trošku se rozpovídá a poví nám vše o její nehodě a o tom, co se stalo potom. Poslouchám jen půl jejího monologu, protože poté mi v hlavě neustále začne můj vnitřní hlas opakovat: „Ona žije! Já jsem zachránila lidský život!“ Celou mě pohltí pocit nevýslovného blaha a štěstí. Tenhle nádherný pocit si chci v sobě nechat napořád.

DODATEK AUTORA: Tenhle příběh nevypráví můj skutečný zážitek z koledování. Naše fantazie totiž bývá mnohem zajímavější než skutečný život. Ale ne vždy v kladném slova smyslu. Každopádně se tím snažím říct, že skutečně tvůrčí člověk nikdy nepíše úplně podle skutečnosti.

Tereza Teplanská, 15 let